

anslaas til gennemsnitlig fire Timer daglig Aaret rundt. Jeg spurgte Hr. Bagger, om han ikke havde været tilkaldt til Forhandling i Anledning af denne Nedskaering. Jo, det havde han, egentlig havde der to Gange været forhandlet med ham; i 1925 havde han faaet 32 000 Kr. til Klinikens Drift og som Honorar for sit eget Arbejde; i 1926 havde den socialdemokratiske Regering nedsat Beløbet til ca. 29 000 Kr. — jeg undlader at omtale Hundrederne, jeg har ikke Aktstykkerne hos mig, jeg tænkte ikke, jeg skulde have Ordet her —, og da den socialdemokratiske Regering i Oktober fremlagde sit Finanslovsforslag, blev der forhandlet med ham, og Beløbet blev nedsat fra 29 000 Kr. til mellem 26 000 og 27 000 Kr. for 1927—28.

Saa har han været kaldt herover, og der blev sagt til ham, at han var vel indforstaaet med, at Beløbet skulde skæres ned, uden at der blev ført nogen nærmere Forhandling om, hvor meget der skulde skæres ned. Han svarede, at det var han indforstaaet med, idet han nemlig var paa det rene med, at der paa Finanslovsforslaget, som var fremlagt i Oktober, var taget mellem 2 000 og 3 000 Kr., og han troede, det var det Beløb, det gjaldt. Han var ganske overrasket over, at man nu skar ham ned til 22 700 Kr., hvad der i Virkeligheden betyder, at han ikke faar noget nævneværdigt Honorar for sit Arbejde i det kommende Aar.

Hr. Bagger har desuden været særlig uheldig, og jeg mener heller ikke, Ministeriet har behandlet ham ganske korrekt. Jeg skal nævne et enkelt Forhold, som gør Tilstanden yderligere daarlig for ham — nu maa jeg dog bemærke, at den Kontrakt, Staten har med ham, er saaledes, at han skal tage alle Patienter fra Jylland, som trænger til Behandling, og jeg kender Manden og er sikker paa, at selv om han sætter Penge til, vil alle Ganespaltepatienter, som trænger til Behandling, blive optaget, saa selv om man skærer Bevillingen ned til det urimelige, sker der ikke noget for de fattige Patienter, i Aar i hvert Tilfælde, det er givet.

Det enkelte Forhold, jeg vil fremhæve, er følgende. Der var kommet til Hr. Bagger en ærefuld Indbydelse fra Sverige — det er for Resten den svenske Professor Holmgren, der noget nær svarer til Danmarks Schmiegelow, der foranledigede, at der blev rettet denne meget ærefulde Indbydelse — om at demonstrere dette videnskabelige System i Stockholm for den svenske Lægeverden, nemlig svensk Lægesel-

skab. Og da det var en Statsinstitution, henvendte han sig i Ministeriet og talte med en Kontorchef.

Udgiften ved en saadan Demonstration med 10 Elever, der skulde rejse til Stockholm og opholde sig nogle Dage der, vilde komme til at koste mellem 3 000 og 4 000 Kr. Hr. Bagger meddelte, at den paagældende Kontorchef trøstede ham med, at det lod sig nok ordne. Af videnskabelige Hensyn og paa Grund af den Ære, der laa i en saadan Opfordring, mente han ikke — og den paagældende Kontorchef var af samme Mening —, at han kunde sige nej. Demonstrationen blev saa foretaget med 10 Elever, men da han saa senere henvendte sig for at faa disse 3 000—4 000 Kr. refunderet, som han havde lagt ud af sin egen Lomme, blev der sagt, at det kunde der aldeles ikke være Tale om.

Jeg synes knap nok, at den danske Stat kan være det bekendt. Der er ikke Tvivl om, hvorledes Svenskerne vilde have stillet sig, hvis de havde anet noget om, at det skulde gaa saaledes. Naar man altsaa tager Hensyn til, at denne Udgift er afholdt, vil man forstaa, at han har Udsigt til at arbejde gratis i et Aar, og det synes jeg ikke, man kan være bekendt at forlange af ham. Han har sagt til mig og har givet mig Lov til at benytte den Udtalelse, at den Nedskaering, der var foreslaet i Oktober, var han klar over, men den sidste Nedskaering kom ham ganske overraskende og uforberedt. Han havde ikke tænkt sig, det drejede sig om mere end en Nedskaering til mellem 26 000 og 27 000 Kr.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Jeg vil blot tillade mig at sige til det ærede Medlem Hr. Simonsen, at det naturligvis er beklageligt, naar Dr. Bagger beklager sig over den Nedskaering, han selv har indvilget i. Det kan jeg ikke gøre ved. Med Hensyn til Udgiften til Demonstrationen i Sverige skal jeg sige, at det forekommer mig, at naar Svenskerne ønsker denne Demonstration for at blive belært, var det vel i og for sig rimeligt, om de selv betalte Omkostningerne derved. Vi har her i Landet en Rask-Ørsted Fond, der afholder Udgifter, som skyldes, at man ønsker, at tilrejsende Videnskabsmænd skal belære os Danske. Det forekommer mig derfor naturligt, at Svenskerne betaler denne Udgift, og jeg synes ikke, man kan bebrejde Ministeriet, at det ikke bagefter, naar Udgiften er afholdt, bevilger Penge, naar det ikke forud er spurgt.